

درخواست فوری

از دولتمردان جمهوری اسلامی ایران

سپتامبر 2007

ما، سازمان های غیردولتی مدافع حقوق بشر در همه جهان و عضو فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر، با اعلام حمایت خویش از مدافعان ایرانی حقوق بشر و همراه با آنان از دولتمردان جمهوری اسلامی ایران می خواهیم که به سیاست سرکوب روز افزون مدافعان حقوق زن، جنبش های دانشجویی، روزنامه نگاران و سندیکالیست ها پایان دهند.

ما همچنین از مقامات ایرانی درخواست می کنیم که مجازات های اعدام که با انگیزه های سیاسی صورت می گیرند و نیز اعدام محکومان به جرایم جنسی و از جمله سنگسار متوقف شوند.

1. سرکوب جامعه مدنی

در سال جاری سرکوب جنبش های برخاسته از جامعه مدنی در ایران شدت چشمگیری یافت.

جنبش دفاع از حقوق زنان، به ویژه پس از انتشار فراخوان جمع آوری «یک میلیون امضاء» در اوت 2006، آماج شدیدترین حمله ها قرار گرفت.¹ هدف این فراخوان، آگاهانیدن مردم نسبت به وضعیت حقوق زن در راستای لغو قوانین تبعیض آمیز درباره زنان است. منظور از جمع آوری امضاء، ارائه آن به مجلس قانونگذاری خواهد بود.

تاکنون 40 مدافع حقوق بشر به علت دفاع از حقوق زن مورد تعقیب قرار گرفته اند و 9 تن از آنان به زندان محکوم شده اند. برخی دیگر نیز به مجازات های بدنی (ضربه های شلاق) محکومیت یافته اند. درخواست تجدید نظر آنان هنوز در انتظار نوبت رسیدگی است. به علاوه، دو تن از این مدافعان در زندان اوین زندانی شدند:

- آقای امیر یعقوب علی روز 11 ژوئیه 2007 در حال جمع آوری امضاء بازداشت شد. سازمان های ما نگرانی شدید خود را نسبت به سلامت جسمی و روحی او اعلام داشتند. وی روز 9 اوت 2007 آزاد شد.
- خانم بهاره هدایت که روز 26 مه 2007 به اتهام جمع آوری امضاء به 2 سال حبس تعلیقی محکوم شده بود، در 9 ژوئیه گذشته در جریان یک نشست اعتراضی دانشجویان دستگیر شد و پس از گذراندن یک ماه زندان انفرادی در 19 اوت آزاد شد.

خانم بهاره هدایت

¹ به درخواست های فوری و مقالات چاپ شده توسط "برنامه نظارت بر حمایت مدافعان حقوق بشر"، به عنوان برنامه ای مشترک و بین المللی از فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر (FIDH) و سازمان جهانی مبارزه با شکنجه (OMCT) مراجعه کنید. (www.fidh.org)

به طور کلی در شمار مدافعان حقوق زن که محکوم شده اند، دختران دانشجو (به ویژه دلارام علی، عالییه اقدام دوست و مریم ضیاء)، هر چند که جزو مدافعان دیرین حقوق بشر شمرده نمی شدند، شدیدترین محکومیت ها را یافته اند. نسیم سرابندی، دانشجوی 20 ساله و فاطمه دهدشتی روز 12 اوت 2007 به اتهام جمع آوری امضاء در مترو، از سوی دادگاه انقلاب تهران به 6 ماه زندان محکوم شدند.

هدف از اتخاذ این استراتژی، منصرف کردن جوانان از گرویدن به جنبش دفاع از حقوق زن و یا روی گرداندن از آن است.

جنبش دانشجویی هر چند که همواره آماج حمله های حکومت بوده، اما در ماه ژوئیه گذشته ابعاد فشار شدت گرفت. دو سازمان دانشجویی مورد حمله قرار گرفتند و 17 تن از فعالان آنها به زندان افتادند که شماری از آنان چندی بعد با قید وثیقه آزاد شدند. اما سازمان ادوار تحکیم وحدت برخلاف موازین بین المللی ناظر بر آزادی سازمان های اجتماعی و حتی قوانین ایران، تعطیل شد. سه تن از دانشجویان دستگیر شده به نام های: احمد قصابان، مجید توکلی و احسان منصوری، پس از تحمل چهار ماه زندان توأم با بدرفتاری و شکنجه همچنان در زندان بسر می برند.

روزنامه نگاران

در ایران روزنامه ها و انتشارات اینترنتی همچنان در معرض توقیف هستند. فشار بر روزنامه نگاران شدت گرفته و دستگیری ها و محکومیت ها، به ویژه درباره روزنامه نگاران کرد گسترش یافته است.

1. سهیل آصفی، روزنامه نویس سایت «روز آنلاین» در 4 اوت 2007 در تهران بازداشت شد.
2. آکو کردنسب، روزنامه نویس هفته نامه کرد زبان «کارفتو» (Karfto) از 21 ژوئیه زندانی شد و هیچ گونه خبری از او در دست نیست.
3. عدنان حسن پور در 16 ژوئیه از سوی دادگاه انقلاب مریوان، در کردستان ایران، به اعدام محکوم شد.
4. عبدالواحد (هیوا) بوتیمار همان روز و توسط همان دادگاه به مرگ محکوم شد.² عدنان حسن پور و هیوا بوتیمار در حال حاضر در اعتصاب غذا بسر می برند.
5. اجلال قوامی، روزنامه نگار نشریه «پیام مردم کردستان» که در سال 2004 به بوته توقیف کشیده شد، در ماه ژوئن 2007 به اتهام «تحریک مردم به شورش» و «اقدام بر ضد امنیت کشور»، از سوی دادگاه انقلاب سنندج به سه سال حبس محکوم شد و در 9 ژوئیه به زندان افتاد.
6. محمد صادق کبودوند، مدیر نشریه «پیام مردم کردستان» در اول ژوئیه 2007 بازداشت شد و همچنان در زندان اوین بسر می برد، بدون آنکه اتهام وی مشخص شده باشد.
7. کاوه جوانمرد از هفته نامه «کارفتو» در جریان یک محاکمه غیرعلنی و بدون دخالت وکیل دادگستری به دو سال زندان محکوم شد و در تاریخ 18 دسامبر 2006 به زندان افتاد.
8. سعید متین پور از هفته نامه آذری زبان «بارپاق» در تهران در تاریخ 28 مه دستگیر شد و همچنان در زندان اوین بسر می برد، بدون آنکه اتهام وی مشخص شده باشد.
9. محمد حسن فلاحیه، روزنامه نگار عرب زبان رادیو تلویزیون در نوامبر 2006 دستگیر و روز 27 آوریل 2007 به اتهام جاسوسی، از سوی دادگاه انقلاب به 3 سال حبس محکوم گردید.
10. علی فرح بخش، روزنامه نگار مسائل اقتصادی، از جمله نشریه «سرمایه»، روز 27 نوامبر 2006 بازداشت و در تاریخ 29 آوریل 2007 به سه سال زندان محکوم شد. وی در حال حاضر همچنان در زندان اوین بسر می برد.

اتحادیه ها

مدافعان حقوق سندیکایی که در جریان سال 2006 در صحنه سیاسی حضور چشمگیری داشتند، مورد حمله و سرکوب روزافزونی قرار گرفته اند. اعضای سندیکای کارکنان شرکت واحد تهران و حومه آماج اصلی سیاست سرکوب بوده اند. منصور اسانلو، رییس این سندیکا که در جریان سال 2006 بیش از 7 ماه زندانی بود و به قید وثیقه آزاد شد، روز 10 ژوئیه رها شده و بعد خبر رسید که در زندان اوین زندانی است.³

² به درخواست فوری برنامه نظارت به شماره 092 / OBS / 0807 / IRN 007، تاریخ 16 اوت 2007، مراجعه کنید.
³ به درخواست فوری برنامه نظارت به شماره 077 / OBS / 0707 / IRN 005، تاریخ 11 ژوئیه 2007، مراجعه کنید.

آقای منصور اساتلو، رییس سندیکای شرکت واحد

2. اعدام های سیاسی

در حالی که لغو مجازات اعدام و حداقل عدم اجرای آن در جهان رو به گسترش است و اعدام صدام حسین نیز خشم همگان را برانگیخت، مجازات اعدام در جمهوری اسلامی ایران همچنان رو به افزایش است. از ماه ژانویه تاکنون بیش از 150 نفر در ایران اعدام شده اند.

تنها رقم اعدام ها بالا نمی رود، بلکه اعدام های سیاسی از سال 2006 از سر گرفته شده اند. در فوریه 2006 حجت زمانی وابسته به سازمان مجاهدین خلق به دار آویخته شد. در مارس 2006 پنج ایرانی عرب زبان پس از یک محاکمه ناعادلانه، به چوبه های دار سپرده شدند.

عدنان حسن پور و عبدالواحد (هیوا) بوتیمار، دو روزنامه نگار کرد، روز 19 ژوئیه توسط دادگاه انقلاب مریوان به اعدام محکوم شدند. اتهام آنان جاسوسی، اقدام برضد امنیت ملی، فعالیت های جدایی طلبانه و همکاری با احزاب کرد مخالف جمهوری اسلامی عنوان شده است.

بنا به قرائن قطعی، منظور مقامات دولتی از ایراد این اتهامات غیرموجه آن است که هر صدای اعتراضی را در کردستان خاموش سازند.

در 22 ژوئیه 2007، در زندان اوین 12 مرد را به طور دسته جمعی به دار آویختند. آنان همچون صدها دیگر شهروند ایرانی در جریان دستگیری های گسترده ای که در ماه می 2007 زیر عنوان «مبارزه با اراندل و اوباش» صورت می گرفت، بازداشت شده بودند. اتهام های آنان: «تجاوزهای جنسی مکرر، لواط، ایراد ضرب و جرح و قاچاق مواد مخدر» اعلام شد. گویا برخی از آنان به «اهانت به مذهب» یا «همجنس گرایی» نیز متهم بوده اند.

در 5 ژوئیه 2007، جعفر کیانی به اتهام «زنا محصنه» در تاکستان (حوالی قزوین) تا حد مرگ سنگسار شد. جعفر کیانی و مکرمه ابراهیمی مدت 11 سال زندانی بودند و به اتهام «زنا محصنه» به مرگ محکوم شدند. سنگسار مجازاتی است غیرانسانی، اهانت آمیز و در تضاد صریح با ماده 7 میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی که ایران نیز متعهد آن است. به موجب این ماده، «هیچ کس را نمی توان مورد شکنجه، مجازات یا رفتارهای وحشیانه، غیرانسانی یا اهانت آمیز قرار داد». مراجع متعدد سازمان ملل متحد و همچنین کمیته حقوق بشر، کمیته سازمان ملل متحد بر ضد شکنجه و گزارشگر ویژه سازمان ملل درباره شکنجه، خواستار لغو مجازات های بدنی شده اند. به علاوه، در حقوق بین

الملل، مجازات اعدام تنها بایستی در جنایات بزرگ اعمال شود و جرایم جنسی هرگز در این مفهوم قرار نمی گیرند. ما از دولتمردان جمهوری اسلامی ایران می خواهیم که به سنگسار خانم مکرمه ابراهیمی دست نیازند.

در 2 اوت 2007، دو مرد دیگر در تهران به دار آویخته شدند. آنان متهم بودند که یک قاضی دادگاه انقلاب را کشته اند. پس از 5 سال، برای نخستین بار به دار آویختن در منظر عمومی صورت گرفت. در 6 اوت هم سه تن از سیستان (در جنوب شرقی ایران) به اتهام قاچاق مواد مخدر به دار آویخته شدند.

ما، سازمان های امضاء کننده زیر، به طور مؤکد از دولتمردان جمهوری اسلامی می خواهیم که به موج سرکوب کنونی در قبال جامعه مدنی ایران پایان دهند.

ما مصرانه از مسئولین جمهوری اسلامی می خواهیم که از اجرای احکام اعدام برای جرایم سیاسی یا جنسی خودداری کنند.

ما از دولت جمهوری اسلامی ایران می خواهیم که به تعهدات خویش در رعایت موازین بین المللی حقوق بشر و عهدنامه های بین المللی که به آنها پیوسته است، احترام بگذارد.

امضاء کنندگان:

- مرکز مطالعات حقوق بشر عمان، اردن
- مجمع دائمی حقوق بشر بولیوی (APDH)
- جامعه جهانی حقوق بشر پرو (APRODEH)
- جامعه حقوق بشر اسپانیا
- جامعه حقوق بشر لبنان (ALDHOM)
- مرکز حقوق بشر بحرین (BCHR)
- جامعه حقوق بشر بحرین (BHRS)
- انجمن گسترش حقوق بشر کامبوج (ADHOC)
- جامعه ارتقاء و دفاع از حقوق بشر کامبوج (LICADHO)
- مرکز توسعه صلح و دموکراسی صربستان
- مرکز حقوق بشر نیکاراگوئه (CENIDH)
- انجمن وکلا «خوزه آوار رسترو»، کلمبیا
- کمیسیون جهانی حقوق بشر اکوادور (CEDHU)
- کمیته اقدامات قضایی آرژانتین (CAJ)
- کمیته دائمی دفاع از حقوق بشر کلمبیا (CPDH)
- کمیته دفاع از آزادی های دموکراسی و حقوق بشر سوریه (CDF)
- مرکز مطالعات حقوق بشر دمشق (DCHRS)، سوریه
- جامعه حقوق بشر فنلاند (FLHR)
- بنیاد مشاوره منطقه ای در زمینه حقوق بشر اکوادور (INREDH)
- کمیسیون حقوق بشر پاکستان (HRCP)
- بنیاد حقوق بشر ترکیه (HRFT)
- انجمن حقوق بشر ترکیه (IHD)
- جامعه دفاع از حقوق بشر ایران (LDDHI)
- کمیسیون حقوق بشر کنیا
- جامعه دفاع از حقوق بشر رومانی
- دیده بان حقوق بشر لیبریا
- جامعه حقوق بشر هلند
- جامعه دفاع از حقوق بشر مکزیک (LIMEDDH)
- جنبش حقوق بشر لائوس (MLDH)
- سازمان خلق زنان کلمبیا (OFP)
- جامعه حقوق بشر اتریش
- ائتلاف طرفداران حقوق بشر فیلیپین (PAHRA)
- کمیته عمومی مبارزه با شکنجه اسرائیل (PCATI)
- مرکز مطالعات حقوق بشر رام الله (RCHRS)، فلسطین

- صدای خلق مالزی (SUARAM)
- سازمان مبارزه با شکنجه سودان (SOAT)
- ائتلاف لغو مجازات مرگ تاپوان (TAEDP)
- اجتماع آزادی های مدنی تایلند (UCL)
- کمیته حقوق بشر ویتنام (CVDDH)
- جامعه حقوق بشر بلژیک
- مرکز مدافع حقوق بشر آذربایجان
- جامعه حقوق بشر یونان
- جامعه حقوق بشر جمهوری چک
- فدراسیون دیده بان شهروند روسیه